

Nieuwe Kracht

Nieuwe Kracht

Jana Bollens

Laatste Kracht
Nieuwe Kracht
Krachten Verenigd

Schrijver: Jana Bollens
Coverontwerp: Jana Bollens
ISBN: 9789464053883
© Jana Bollens

Hoofdstukken

- Hoofdstuk 1: Vrienden en vreemden
- Hoofdstuk 2: Littekens
- Hoofdstuk 3: Oplossing?
- Hoofdstuk 4: Aida's herinneringen
- Hoofdstuk 5: Schuld
- Hoofdstuk 6: Familie
- Hoofdstuk 7: De bergen
- Hoofdstuk 8: Davids verlossing
- Hoofdstuk 9: Nachtelijke worstelingen
- Hoofdstuk 10: School
- Hoofdstuk 11: Op zoek naar antwoorden
- Hoofdstuk 12: Nieuwe kracht
- Hoofdstuk 13: Evy
- Hoofdstuk 14: Eerste ontmoeting
- Hoofdstuk 15: Een nieuwe dreiging?
- Hoofdstuk 16: Een nieuw begin
- Hoofdstuk 17: Toekomstplannen
- Hoofdstuk 18: Studentenleven
- Hoofdstuk 19: Dagje Uit
- Hoofdstuk 20: Dubbel Date
- Hoofdstuk 21: Studeren
- Hoofdstuk 22: Nachtmerrie
- Hoofdstuk 23: Visioen
- Hoofdstuk 24: Diefstal
- Hoofdstuk 25: Praten
- Hoofdstuk 26: Bedreigd
- Hoofdstuk 27: Aangevallen
- Hoofdstuk 28: Vluchten

1 Vrienden en vreemden

De zon wierp een warm licht over het volleybalpleintje. De struiken die het plein omringden, ritselden zachtjes door de streling van de wind.

Jenny's lange, bruine haren dansten stilletjes mee op het ritme. Ze merkte het niet. Ook de tranen op haar wangen leek ze niet te voelen. Het enige wat ze voelde, waren Davids vertrouwde armen rond haar.

De tijd leek speciaal voor haar zijn adem in te houden. Al haar gedachten en zorgen leken ineens niets meer dan een kleine zucht ergens in haar achterhoofd. Als een verloren blaadje van een boom dat ongestoord en ongemerkt voorbij dwarrelde op de wind.

Haar tranen droogden stilaan op, maar haar glimlach versierde nog steeds haar gezicht. En hoe kon het ook anders? Hij was terug. Haar David was terug. Ze kon het niet geloven. Eindelijk was ze niet meer alleen.

Pas na een hele tijd voelde ze zijn grip verslappen en liet ze hem los. Ze nam een stapje terug en keek naar zijn vertrouwde grijns onder zijn lichtgrijze ogen. Zijn donkerbruine krullen kwamen al tot net in zijn gezicht. Het leek wel of ze hem voor het eerst zag. Alsof al die maanden iemand anders voor haar had gestaan en David nu pas weer voor haar stond.

Ze voelde ineens een druk op haar borst komen. De tijd leek ineens vooruit te schieten alsof het zijn schade van eerder wilde inhalen. De vredige stilte die ze zo even in haar hoofd had mogen voelen, werd ineens overdonderd door gedachten.

De blijdschap die zo even had gevoeld, leek ineens bruto aan de kant geschoven te worden door een waterval van emoties. De afgelopen maanden van eenzaamheid leken ineens te vervagen. Nu ze zo voor hem stond, voelde het wetenschapscentrum als de dag van gisteren. Het gevecht, de Vlucht. Alle dagen dat ze zichzelf in slaap had gehuild.

De angst die ze overal met zich meedroeg. Elke dag de bekende gezichten van haar twee beste vrienden, David Lamia en zijn zus Aida, te moeten zien die haar niet eens meer herkenden.

Haar handen balden zich onbewust tot vuisten. Alle emoties die ze al die maanden diep van binnen verborgen had gehouden, leken allemaal te exploderen in haar gedachten.

Voor ze het zelf door had, voelde ze haar felle, goudgele energie door haar aderen stromen. Haar ogen lichtten felgeel op en ze sloeg ze hem achteruit met een golf van energie.

“Wat in hemelsnaam, David?!” hoorde ze zichzelf roepen. Hij vloog een paar meter achteruit voor hij achterover viel. Hij keek haar stomverbaasd aan.

“Waar was dat goed voor?” vroeg hij.

“Waarvoor denk je?”

Ze dwong haar energie met veel moeite naar beneden en haar ogen namen weer hun normale, donkerbruine kleur aan. Ze schrok zelf een beetje van haar extreme reactie, maar dat zou ze zeker niet laten merken.

Haar lichaam trilde. Emoties vlogen door haar lichaam waardoor ze zelf niet eens meer wist wat ze voelde.

Ze wilde weten waarom. Waarom hij alles had gedaan, waarom hij belangrijke dingen voor haar verborgen had gehouden? Ze wilde alles weten. Alles wat hij haar niet had durven zeggen.

Voor een van hen twee nog een opmerking konden geven, gleden hun blikken stilletjes naar het blonde meisje aan de rand van het pleintje. Davids zus en Jenny's beste vriendin, Aida, die samen met hen naar het volleybalpleintje was gekomen.

Jenny viel met een harde klap terug in de realiteit. De harde realiteit. David was dan wel terug, maar de afgelopen maanden waren nog steeds gebeurd en alles was nog lang niet opgelost.

Aida stond geschokt een paar meter verder met haar twee handen over haar mond en trilde over haar hele lichaam. Haar blauwe ogen stonden wijd open van angst en staarden Jenny aan.

Jenny beet op haar lip. Ze was roekeloos geweest. David had zijn geheugen dan wel terug, maar Aida duidelijk nog niet en nu had ze zo even David drie meter achteruit gegooid met een gele flits van energie.

“Aida...”

Jenny wilde naar haar toe gaan, maar Aida sprong met een kreet achteruit. Ze hield haar hand voor zich uitgestrekt alsof dat haar zou

kunnen beschermen. Haar blonde haren vielen half over haar gezicht. Het leek wel of ze deze niet eens durfde wegstrijken.

David gebaarde snel naar Jenny dat ze moest blijven staan. Ze gehoorzaamde tegen haar zin.

“Aida...” begon hij. “Rustig aan...”

Er kwam wat gepiep uit haar mond, maar Jenny kon er niet echt een woord uit opmaken. David sloop stilletjes dichterbij. Aida bleef met ogen groot van angst naar Jenny staren.

Het voelde als een zware steek in haar hart. Ze was vaak aanzien geweest als monster, maar om Aida zo naar haar te zien kijken, was iets wat ze nooit voor mogelijk had gehouden. En dat brak haar hart.

Jenny's overvloed van emoties kalmeerde toen ze beseftte dat niets weer het oude was, als het ooit al weer zoals vroeger zou worden. De donkere leegte die ze al maanden met zich had megedragen, wrong zijn weg weer naar het oppervlak en verdreef de storm aan emoties. De moed zakte haar tot in de schoenen.

Van de gelegenheid gebruik makend, schoot David naast Aida. Het was razendsnel, maar Jenny zag zijn bekende felblauwe gloed snel over zijn lichaam flitsen. Ze voelde zijn energie van hem afstromen. De leegte maakte opnieuw plaats voor warmte toen ze zijn bekende energie zag en voelde. Het voelde als een volle maan na een donkere, stormachtige nacht die de gebroken wereld verlichtte. De vrede na de storm. Het was een gevoel dat ze heel lang niet meer gehad had en ze wou dat ze er voor eeuwig aan kon vasthouden.

David bewoog te snel om te kunnen zien voor Aida, maar Jenny zag het perfect. Ze merkte meteen op hoe stijf en houderig hij zich voortbewoog. Niet vloeiend en moeiteloos zoals ze zich kon herinneren. Ze fronste lichtjes.

Nog geen seconde was er voorbij toen hij naast Aida stond. Jenny zag nog net een lichtblauw vonkje uit zijn vinger schieten voor ze slap in zijn armen viel. Hij legde haar voorzichtig op grond.

Jenny knipperde een paar keer verward met haar ogen en probeerde te begrijpen wat er net gebeurd was. Ze keek hem woest aan.

“Wat doe je nou?” riep ze.

“Wel, beter dit dan dat ze gaat rondschreeuwen wat er net gebeurd is,” antwoordde hij droog.

Hij kreunde lichtjes en draaide ongemakkelijk met zijn schouder. Ze keek hem fronsend aan, maar hij negeerde haar.

“Geef het een paar tellen, ze komt zo weer bij.”

“En dan wat?” vroeg ze nog steeds geïrriteerd.

Hun puinhoop leek gewoon groter te worden. Het laatste wat ze nu konden gebruiken was iemand die het van de daken zou schreeuwen dat ze energiewezens waren. Ook al was het Aida.

“Dan kunnen we haar hopelijk overtuigen dat ze een bal tegen haar hoofd heeft gehad en het gedroomd heeft,” antwoordde hij rustig.

“Alsof dat gaat werken,” sneerde ze.

“Heb jij een beter idee? Trouwens een lichte schok in de hersenen kan wel eens voor korte termijn geheugenverlies zorgen.”

“Schok in de hersenen? Ben je gek?!”

“Het was maar een kleintje.”

Ze stond ondertussen op ontploffen. Dat ze Aida niet konden laten rondrennen roepend dat Jenny een gevaar was, was duidelijk, maar dat wilde nog niet zeggen dat ze haar pijn wilde doen.

Zijn grijze ogen keken haar recht aan en het leek wel of haar gedachten ineens stilvielen. Zijn ogen leken recht door haar heen te kijken. Net zoals hij altijd gedaan had.

Ze slikte en onderdrukte de neiging om zich opnieuw in zijn armen te gooien. Ze wilde huilen, ze wilde hem vasthouden om zeker te zijn dat hij niet weer zou verdwijnen. Ze wilde alle pijn en eenzaamheid van de laatste maanden eruit huilen, hem vasthouden en alles vergeten wat er gebeurd was.

En een ander deel van haar wilde tegen hem schreeuwen. Schreeuwen voor alles wat hij voor haar had geheim gehouden, voor alle maanden dat ze helemaal alleen was geweest, om zichzelf in gevaar te brengen voor haar. Ze beet op haar lip en slikte de emoties in. Ze moest rationeel blijven nu, ook al viel het haar zwaar.

“Misschien moeten we Tony erbij halen,” zei ze voorzichtig.

David kneep zijn ogen tot spleetjes.

“Tony?” vroeg hij verward.

Jenny fronste opnieuw.

“Tony Bowes? Mijn adoptievader Tony? Brombeer Tony?”

Hij schudde geïrriteerd zijn hoofd.

“Ja ja, ik weet wel wie je bedoelt.”

Hij drukte zijn hand tegen zijn slaap.

Ze staarde hem aan. Er was iets met hem. Hij deed vreemd. Had hij zijn geheugen toch nog niet helemaal terug?

“Wil jij aan Tony uitleggen wat er net gebeurd is?” vroeg hij sarcastisch. “Niet slecht bedoeld, Jenny, maar wat ga je zeggen?”

Ze beet op haar lip. Waarschijnlijk zou ze eerst een zware opdonder krijgen, maar ze moesten een manier vinden om dit op te lossen.

"Hij kan helpen," bracht ze uiteindelijk uit.

Ze had moeite om tegen zijn blik in te gaan, net zoals altijd. David deed zijn mond open om nog iets te zeggen, maar werd onderbroken door Aida die weer bijkwam. Jenny keek haar bezorgd aan. Deels of David haar geen pijn had gedaan en deels of ze nog steeds bang zou zijn van haar.

"Auw," zei Aida.

Ze wreef over de achterkant van haar hoofd. Haar blik gleed naar Jenny.

"Gaat het?" sprong David er snel tussen. "Je kreeg een bal tegen je hoofd, toen was je even weg."

"Oh..." zei ze.

Ze keek wat verward naar Jenny en David, alsof ze hen niet echt geloofde. Toen schudde ze haar hoofd.

"Ik heb een vreemde verbeelding," mompelde ze.

David hielp haar overeind. Hij knipoogde stiekem naar Jenny. Ze zette haar tanden op elkaar.

"Auw, mijn hoofd," gromde Aida terwijl ze nog steeds over de achterkant wreef. "Ik denk dat we het best kunnen opgeven voor vandaag."

Jenny knikte. "Misschien wel," zei ze langzaam.

"Kom ga even zitten."

David loodste haar naar het bankje net naast het pleintje. Jenny hoorde ineens zijn stem in haar hoofd weergalmen. Het voelde op een vreemde manier vertrouwd om weer telepathisch contact te hebben met hem.

"Dus hoe gaan we dit oplossen? Heb je nog ideeën? Een ander dan Tony erbij te halen?"

Ze zuchtte en beet op haar lip. *"Eigenlijk niet nee... Dit was het laatste wat ik kon verzinnen om jullie geheugen terug te krijgen."*

"Volleybal? Echt waar?"

Ze knarste met haar tanden. Was hij al de rest vergeten wat ze de laatste maanden geprobeerd had?

"Ze heeft zelfs mijn energie gezien en het deed niets! Heb jij nog een beter idee?"

"Op dit moment niet nee."

Ze zag hem opnieuw lichtjes kreunen en geïrriteerd met zijn hoofd schudden. Ze fronste opnieuw. Wat was er met hem? Had ze hem pijn gedaan?

Met een zucht liet Aida zich op het bankje vallen en daarmee was het gesprek tussen David en Jenny ook ineens afgebroken.

“Ik denk dat het beter is als we zo dadelijk naar huis gaan,” zei David. “Dan kan Aida wat rusten.”

Jenny keek wat teleurgesteld. Ze was een beetje bedwaard ondertussen, maar ze had nog steeds zoveel vragen. Hij kwam er weer veel te makkelijk van af volgens haar. Daarbij had ze zich de afgelopen maanden zo eenzaam gevoeld. Ook al was ze nog steeds boos op hem, ze wilde niets liever dan tijd met hem doorbrengen. Hem alles vragen wat al zo lang door haar hoofd spookte.

“*Sms me later,*” galmde zijn stem in haar hoofd.

Ze huiverde. Ze was het zo lang zo gewoon geweest dat hij in haar hoofd klonk. Nu voelde het vreemd voor een of andere reden. Ze knikte.

“Gaat het lukken om thuis te komen?” vroeg ze snel.

Aida knikte. “Het is niet zo ver.”

Juist, Jenny was al vergeten dat Aida en David nu aan de rand van de stad woonden. Het was niet zo heel lang stappen. Zij daarentegen moest nog steeds een heel stuk met de bus.

Tony Bowes haatte het stadleven. De verst mogelijke uithoek op het platteland was meer zijn ding.

“Oké,” zei ze dan maar. “Hopelijk ben je snel weer beter.”

Ze wierp een snelle blik op David. Hij zag er opnieuw normaal uit afgezien van zijn ogen die lichtjes samengeknepen waren. Hij zag haar kijken en trok een mondhoek op naar haar. Op een of andere manier stelde het haar gerust.

Het drong nu pas echt tot haar door hoe vreselijk eenzaam ze geweest was. Zelfs sinds ze Aida en David had teruggevonden. En hoe vreselijk hard ze hen gemist had.

Ze wierp nog een blik op Aida en bad in het diepst van haar hart dat ze haar herinneringen zouden kunnen terughalen. Ze kon het zich niet voorstellen dat haar beste vriendin voor eeuwig verdwenen was.

Aida knikte en liet zich door David overeind trekken. Jenny zag hem nog snelle blik naar haar gooien. Het was duidelijk dat hij haar ook nog wilde spreken. Alleen had ze niet zoveel zin om dat later over sms

te doen, maar ze snapte ook wel dat hij Aida nu even niet alleen kon laten.

Met tegenzin draaide ze zich om en liep naar de bushalte. Haar hoofd tolde nog en haar handen trilden. Dit was niet zoals ze het zich had ingebeeld, maar misschien had ze er ook een veel te mooi sprookje van gemaakt in haar hoofd. Het was kinderachtig, maar ergens had ze misschien gehoopt dat als David en Aida hun geheugen zouden terug krijgen, dat alles op een magische manier weer zou worden als vroeger. Alsof er helemaal niets gebeurd was.

Natuurlijk was ze opgelucht dat David zijn geheugen terug had, maar ergens werd ze bang dat Aida misschien wel nooit haar geheugen zou terugkrijgen. Ze had nu al zoveel geprobeerd.

Ze dacht terug aan hoe Aida haar had aangekeken. Zelfs na alles wat ze samen hadden meegemaakt, had Aida haar nog nooit zo aangekeken. Als een monster. Ze had het ook nooit verwacht, Aida was haar beste vriendin. Maar hetgeen wat ze nog het minst verwacht had, was hoe verschrikkelijk pijnlijk dat geweest was.

Ze dacht terug aan hun tijd voor het wetenschapscentrum. Alle slaappartijtjes die ze samen gehad hadden, de vele gesprekken of de tijden dat ze niet hadden kunnen ademen van het lachen.

Ze dacht aan hun sneeuwbalgevecht wat nog steeds in haar geheugen zat als een van de beste dagen die ze ooit beleefd had. Hoe Aida zonder angst of twijfel op Davids rug was geklommen en kilometers mee had gevlogen tot in de bergen. Hoe ze samen met Jenny David bekogeld had met sneeuwballen. Hoe het haar niet in het minst had kunnen schelen dat Jenny en David hun krachten hadden gebruikt rond haar.

Ze glimlachte bij de gedachte. De herinnering maakte haar zowel dankbaar als ontzettend verdrietig. Ze miste Aida. Háár Aida. Haar beste vriendin die er voor dik en dun altijd voor haar geweest was. Een traan rolde over haar gezicht terwijl ze uit het raam van de bus staarde.

Ze rechtte haar schouders en ademde eens diep in en uit. Maar David was er nu, hij zou wel mee een oplossing kunnen vinden. Ze zouden hun Aida wel weer terugkrijgen. Het kon niet anders. Het moest.

De busritten waren aanzienlijk korter dan ze gewend was en voor ze het wist was ze alweer thuis. Ze gooide haar schooltas tegen het huis en sloop achterom naar de garage.

Hun nieuwe huis had een garage die twee keer zo groot was als vroeger en het stond afzonderlijk van het huis. Het beste daaraan vond ze dat ze niet langs Tony hoefde als ze geen zin had. En na alles van vandaag had ze eigenlijk geen zin om ergens over te praten.

Hij zou woedend worden zodra hij erachter zou komen wat ze gedaan had. Na alles wat ze hadden meegemaakt, was ze vreselijk roekeloos geweest met Aida. Terwijl ze Tony zo beloofd had op haar hoede te zijn. De opluchting van David terug te hebben, had haar van haar stuk gebracht. Het was gebeurd voor ze het beseft had, maar dat was uiteraard geen excuus. En zeker niet voor Tony.

Zodra ze voet in de garage zette, sprongen de lichten aan en werd al het heel duidelijk dat het geen gewone garage was. De muren, het plafond en de vloer bestonden uit allemaal dezelfde, zilverkleurige panelen. Verder was er niets. De platen waren hier en daar wat kleiner of groter wat weggaf dat er machines achter zaten die ze kon gebruiken voor trainingen.

Ze boog door haar knieën en sloot haar ogen. Felgele energie verspreidde zich van haar borstkas naar alle aderen over haar lichaam. Een gele gloed bedekte haar. Ze deed haar ogen open die nu felgeel brandde.

Zonder nog een seconde te verliezen, begon ze de ene combinatie aanvallen na de andere. Gele lichtgolven vlogen door de ruimte. Zoals gewoonlijk trilden de muren een beetje van de kracht die achter haar aanvallen stond.

Ze vloog op en begon aan de moeilijke oefeningen. Ze draaide, tolde, daalde, steeg weer op, sprong van de muren af terwijl ze zoveel mogelijk aanvallen bleef vuren.

Het hielp haar gedachten tot rust te brengen. Of toch voor een groot deel. Een ander deel kon maar aan één ding denken: David en Aida. David die haar nog zoveel antwoorden verschuldigd was en Aida die nog steeds haar geheugen niet terug had. En de vraag wat ze in hemelsnaam nog kon proberen.

Midden in een aanval voelde ze een scherpe steek in haar borstkas. Ze verloor haar concentratie en viel op de grond. Lichtgroene golven mengden zich met de gele gloed die van haar af stroomde.

Het gebeurde de laatste tijd steeds vaker. De pijnscheut trok vrij snel weer weg, maar de groene schijn bleef door haar energie doorkomen. Ze kon het gevoel niet verklaren. Het voelde vreemd. Alsof het niet haar energie was. Ze wist ergens wel dat het ook niet zo was.

Ze legde voorzichtig haar hand over haar borstkas. Daar ergens diep vanbinnen brandde een klein vonkje. Een aandenken aan de ergste dag uit haar leven, iets dat ze had meegekregen van het wetenschapscentrum op de dag van de Vlucht. Davids energie. Ook al had David er zelf geen idee van.

In het begin was het netjes gescheiden gebleven van haar eigen energie en had ze het kunnen gebruiken wanneer ze het nodig achtte. Echter de laatste tijd leek het zich steeds meer te mengen met haar eigen energie.

Het was gegroeid, daar was ze zeker van en ze leek er steeds minder controle over te krijgen. Het mengde zich met haar energie wanneer het zelf wilde, had ze de indruk. Op sommige dagen zoals vandaag haalde het haar met een pijnscheut naar beneden alsof het vlammetje eiste gevoeld te worden.

Na de Vlucht was het haar meest kostbare bezit geweest. Het enige wat ze over had gehouden van David. Het was dan wel zijn energie, maar hoe groter en meer aanwezig het vonkje werd, hoe vaker ze zich begon af te vragen of het al dan niet gevaarlijk zou kunnen zijn.

2 Littekens

David duwde de voordeur open en liep het huis binnen. Hij had zijn arm nog steeds ondersteunend rond Aida geslagen.

Hun huis was klein, maar net groot genoeg voor een gezin van vier. De hal ging meteen over in de woonkamer waar een driepersoonszetel stond en een tv. Meteen daarachter ging de woonkamer over in een eetkamer met langs de ene kant een deur naar de keuken en de andere kant naar de trap en het toilet.

De verschillende kamers waren in levendige, opgewekte kleuren en stonden vol decoraties. David was er zeker van dat het huis eens zo groot zou lijken zonder alle friemels en fransjes die overal hingen en stonden. Het huis deed zijn maag wel vaker draaien, maar het was de enige plaats waar hij en Aida naar toe konden.

Hij zette Aida voorzichtig in de zetel. Ze zuchtte uitgeput. De weg naar huis was gelukkig niet te lang geweest, maar toch had het aangevoeld als een marathon. Zijn benen voelden stijf en pijnlijk en hij moest zijn best doen om zijn ademhaling normaal te houden.

“Het gaat al wel weer wat beter,” zei Aida.

Hij knikte. Waarschijnlijk omdat hij onderweg naar huis stilletjes haar pijn had weggenomen zodat ze er zeker niets aan zou overhouden. Hij had haar geen pijn willen doen, maar hij kon haar ook niet laten rondlopen als ze bang was van hem en Jenny. Ze waren al eens ontdekt geweest en dat was nou niet zo geweldig afgelopen.

Een slanke, blonde vrouw met een vreselijk bleke huid kwam al snel de woonkamer in gelopen. Ze had nog een schort aan van in de keuken met een lepel in de hand. Ze wierp een blik op Aida en haar gezicht stond meteen bezorgd.

Sara Houte was Davids en Aida's pleegmoeder. Zij en haar man Tim hadden hen in huis genomen nadat ze in deze tijd terecht waren gekomen.

Hij herinnerde zich niet zoveel van de eerste dagen in deze tijd. Hij herinnerde zich wazig hoe hij was wakker geworden op een stuk grasland. Zijn kleren verscheurd en vuil. Naast hem een bewusteloze Aida.

Zijn lichaam had overal onuitstaanbaar veel pijn gedaan en hij had zich niet kunnen bewegen. Zelfs niet om naar zijn bewusteloze zusje te kunnen kruipen.

Het volgende moment was hij wakker geworden op een veldbed in een klein hutje. Hij herinnerde zich de stoffige, oude indruk die het had nagelaten. En de geur van een verse pot thee.

Zijn lichaam had nog steeds enorm stijf aangevoeld, maar de vreselijke pijn bleek toen te zijn verdwenen.

Een vreemde man had op een stoel naast het bed gezeten geduldig wachtend tot hij zou wakker worden. Met zijn lichtelijk vergrijsd zwart haar en onverzorgde stoppelbaard. Zijn licht gerimpelde gezicht dat er eens zo oud uit zag door zijn vreselijk diepe frons. Een gezicht dat er op een of andere manier bekend had uitgezien, maar David had het niet kunnen plaatsen.

De man had een rugzak vol eten en drinken meegebracht die David hongerig geplunderd had. Verder had hij schone kleren meegenomen voor hem aangezien zijn eigen kleren verscheurd en vuil waren. Niet dat hij enig besef had gehad hoe zijn kleren zo geworden waren.

Hij had bloedvlekken gezien en een soort van blauwachtig goedje dat over zijn kleren gesmeerd leek. Hoewel hij er zelf bang van was geworden, had de man hem niet een keer vreemd aangekeken. Hij was de hele tijd enorm vriendelijk geweest en had David alleen maar op een geruststellende toon aangesproken.

Daarna had hij hem uitgelegd hoe hij Aida naar het ziekenhuis gebracht had. Ze bleek niet zwaargewond te zijn, maar gewoon bewusteloos van de reis. Welke 'reis' de man toen had bedoeld, had David niet begrepen.

Hij herinnerde zich hoe de man zijn toon even veranderd was toen hij David de vraag had gesteld wat hij zich nog kon herinneren. Hij herinnerde zich de angst dat het had opgeroepen toen hij helemaal geen idee had wie hij was en wat er gebeurd was.

De man had hem zijn naam verteld en dat Aida zijn zus was. Dat was het enige wat hij had mogen weten.

De man had hem daarna stevig op het hart gedrukt dat hij in geen enkele omstandigheden naar een dokter of ziekenhuis mocht gaan.

Zodra hij wat op krachten was gekomen, had de man hem bij Aida afgezet. Hij had hem wat papieren meegegeven en had gezegd dat David zich nergens anders zorgen over hoefde te maken. Dat hij alles wel zou regelen.

Niet veel later waren ze bij Tim en Sara Houte terecht gekomen. Hun pleeggezin. Hij had de man erna nooit meer gezien, ook al had hij Sara en Tim er vaak naar gevraagd.

Pas nu hij zijn geheugen weer terug had, besepte David dat die vreemde man Tony Bowes was geweest. De voogd van Jenny. Hij had hem en Aida weten te vinden, hij had David verzorgd en had hen allebei een dak boven het hoofd kunnen geven. Ze waren Tony enorm veel dank verschuldigd. Iets waar hij zeker werk van moest maken.

Sara was een vriendelijke vrouw, dat kon hij niet ontkennen, maar ze probeerde te hard. Ze wilde voor hen echt een moeder zijn. Ze had een waanbeeld van het perfecte gezinnetje met hem en Aida als haar kinderen.

Hij had het er al moeilijk mee gehad toen hij zijn geheugen nog kwijt was geweest, maar nu... . Hij dacht aan Anja Lamia, zijn echte moeder die zoveel jaren voor hem gezorgd had. Die alles geriskeerd had om hem van zijn vreselijke vader weg te halen die op hem geëxperimenteerd had.

Hij voelde een steek in zijn hoofd en werd duizelig. Hij liet zich in de zetel zakken en leunde met zijn hoofd in zijn handen. Onderweg naar huis was het nog een paar keer gebeurd. Steken in zijn hoofd en duizelingen.

Herinneringen vlogen door zijn hoofd. Het was alsof alles door elkaar zat. Sinds zijn geheugen was teruggekomen, leek er een doos vol herinneringen te zijn opengesprongen in zijn hoofd die nu allemaal in paniek hun plaats probeerden terug te vinden. Sommige waren glashelder, anderen waren wazig en maakten de storm in zijn hoofd gewoon nog erger. Het maakte hem vreselijk duizelig. Iets wat hij al lang niet meer gevoeld had.

Hij had het proberen te verbergen voor Jenny, maar zowel zij als Aida zouden niets aan hem hebben zo. En ze moesten snel een oplossing

bedenken voor Aida's herinneringen. Maar om een oplossing te vinden, had hij zijn gedachten op orde nodig.

Hij dacht aan Anja. Haar bekende, donkere krullen. Haar liefdevolle glimlach. Haar warme omhelzing. Hij probeerde zo vreselijk hard om zijn herinneringen aan haar naar boven te halen, maar dat maakte de hoofdpijn gewoon erger. Zijn hoofd leek nog harder te razen. Alsof hij een knoop probeerde los te maken door gewoon aan alle kanten eraan te trekken waardoor alles gewoon nog meer in de war kwam te zitten. Het frustreerde hem mateloos.

Sara kwam gauw naast hem en Aida zitten.

"Alles oké met jullie? Wat is er gebeurd?"

"Niets," bromde David, net iets te bot waarschijnlijk. Hij ging met veel moeite rechtop zitten en probeerde de duizelingen en de hoofdpijn te negeren.

"Aida heeft een bal tegen haar hoofd gehad en is even flauwge gevallen," probeerde hij iets vriendelijker, met weinig succes. Hij had geen zin om normaal gezinnetje te spelen. De gedachte alleen al maakte hem misselijk. Hij had andere dingen aan zijn hoofd.

Eerst zou hij graag willen uitzoeken hoe hij zijn gedachten tot rust kon brengen en daarna moest hij een manier weten te vinden om Aida ook terug te halen. En zodra ze allemaal weer zichzelf waren, hoopte hij zo snel als hij kon uit dit huis te ontsnappen.

"Oh hemel,"

Sara boog zich naar Aida en nam haar hoofd tussen haar handen alsof ze daarmee kon zien wat er gebeurd was.

"Gaat het wel? Heb je veel pijn? Misschien moeten we toch maar even naar een dokter."

"Het gaat wel," zei Aida met een lieve glimlach.

David keek haar aan. Hij keek haar écht aan. Alsof hij haar voor het eerst zag sinds de Vlucht. Het voelde alsof hij naar een vreemde keek. Aida had echt nog helemaal geen idee. Hij vroeg zich af of ze nog steeds zo naar Sara zou kijken als ze haar geheugen terug zou hebben. Als ze zich Anja weer kon herinneren. En als ze beseftte dat ze hun moeder voorgoed kwijt waren.

Weer een steek in zijn hoofd. Hij drukte zijn hand tegen zijn slaap. Sara had het tot zijn grote ergernis gezien.

"En met jou? Heb je ook een bal tegen je hoofd gehad?"

Hij schudde zijn hoofd, wat de duizelingen nog zoveel erger maakte.

"Nee, ik heb niks."

Sara keek hem nog even aan, hij staaarde koppig terug. Hij zag haar onzeker worden. Uiteindelijk besloot ze er niet verder op door te gaan. Sara had hem van in het begin intimiderend gevonden. Wat hij toen niet bepaald erg had gevonden, maar ineens leek ze enorm klein voor hem.

Het was vreemd voor hem. Anja was nooit geïntimideerd geweest door hem, zelfs als hij zijn gaven had gebruikt. Tony was al net hetzelfde. Geen van beiden waren er ooit voor teruggedeinsd. En hier zat hij bij een vrouw die zich nu al geïntimideerd voelde en dan had ze nog geen idee van wie hij werkelijk was. Het ergerde hem. Het was gewoon nog een reden te meer dat hij niet in dit huis thuishoorde.

“Goed, dan ga ik met Aida even naar de dokter,” besloot Sara dan maar.

“Het gaat echt wel,” sputterde Aida tegen.

“Niets van. Zo een klap tegen je hoofd dat je ervan flauw valt, kan enorm gevaarlijk zijn. Kom, eerst naar de dokter.”

Ze trok haar schort uit en rende de kamer door voor haar handtas. Als David haar iets kon nageven, dan was het wel dat ze echt voor hen wilde zorgen. Of in elk geval toch voor Aida.

Hij zuchtte. Waarschijnlijk tot Aida haar geheugen zou terugkrijgen, dan was het mooie sprookje waar Sara zich aan probeerde vast te houden volledig over. Hij vroeg zich af hoe ze daarop zou reageren.

Aida stond met een zucht op. David stond ook op en liep zonder nog iets te zeggen naar zijn kamer. De dokter zou niets vinden. Hij was voorzichtig geweest en ze zou er niets aan overhouden. Aida was perfect oké.

Hij draaide met zijn arm. Die voelde stijf. Het verbaasde hem niet echt. Hij had zijn gaven al maanden niet gebruikt. Het zou wel weer even wennen worden. Zijn hele lichaam voelde stijf van de paar minuten dat hij zijn gaven tot nu gebruikt had op het pleintje. Hij had even tijd nodig om alles op een rijtje te krijgen. En misschien de storm in zijn hoofd tot rust te krijgen.

Hij liep de trap op naar zijn kamer. Bij elke trede leken zijn benen wel te schreeuwen. Hij kwam lichtjes hijgend en kreunend boven aan. Hij trok een grimas. Hij kon zich niet herinneren dat zijn lichaam ooit zo had aangevoeld en dan de duizeligheid er nog bij. Het was zielig, vond hij.

In zijn kamer liet hij zich op het bed vallen. Zijn slaapkamer bestond uit een bed, een kleine, vierkante bureau en een ladekast. Net zoals beneden stond alles wat op elkaar gepropt.

Hij rolde op zijn rug en staarde naar boven. Het plafond leek wel een draaikolk. De stilte van zijn kamer was misschien nog erger. Hij sloot zijn ogen terwijl hij alle herinneringen door zijn hoofd hoorde vliegen. Ze leken wel te schreeuwen. Hij werd er niets wijzer uit.

Er waren slechts enkele beelden die hij duidelijk voor zich kon halen. Zijn moeder Anja, de experimenten die zijn vader op hem had gedaan, Jenny onder het bloed. Al de rest was wazig.

Hij herinnerde zich hoe hij Aida, Tony en Jenny de kans had gegeven te vluchten terwijl hij achterbleef, maar dan was alles zwart. Waarvoor hadden ze moeten vluchten? Waarvoor had hij hen proberen te beschermen? Hoe had Jenny zo gewond kunnen raken?

Beelden flitsten voor zijn ogen, maar verdwenen te snel om ze zuiver voor de geest te halen. Het maakte hem gek. Het was alsof hij water met zijn handen probeerden te grijpen. Telkens als hij iets leek vast te hebben, glipte het zo door zijn vingers.

Daarbij was er dit vreemde gevoel. Er knaagde iets, iets zwaar. Er was iets dat niet klopte. Wanneer hij het beeld van de gewonde Jenny voor zich haalde, leek er iets zwaar op zijn borst te wegen. Schuld? Maar waarom?

Met een grom verborg hij zijn gezicht weer in zijn handen. Niets was duidelijk. Zijn hoofd bonsde van de vele beelden, geluiden en emoties die zonder enige logica rondvlogen in zijn hoofd. Hij kon wel schreeuwen.

In de verte hoorde hij de auto van Sara starten. Zodra hij zeker was dat ze vertrokken waren, deed hij stilletjes zijn slaapkamerraam open en sloop naar buiten. Hij kon nog maar één ding bedenken om van de wervelwind in zijn hoofd af te komen en dat was zijn aandacht op iets anders focussen. En aangezien hij zijn krachten terug had, of tenminste weer wist dat hij ze had, klonk een training als muziek in de oren.

Met een kreun liet hij zijn energie los en sprong naar beneden. De klap deed minder pijn dan zijn stijve spieren die nu nog harder leken te gieren omdat hij zijn energie weer geactiveerd had. Ook al had hij zijn energie meteen weer laten zakken. Met een grom duwde hij zichzelf overeind en begon te lopen.

Hun huis was dan wel aan de rand van de stad, slechts een paar honderd meter verder begon een dichte bebossing. Daar zou hij ergens wel een plek vinden waar hij zijn krachten zou kunnen loslaten.

Hij glipte snel tussen de bomen en begon te joggen. Hij zou ze niet loslaten voor hij ver genoeg het bos in was. De schemering zou genoeg licht moeten geven zodat niemand zijn blauwe gloed zou kunnen zien. De afgelopen maanden voelden als een droom. Hij herinnerde zich alles wel, maar het voelde alsof hij er niet echt geweest was. Alsof hij gevangen had gezeten in een soort van slaap en de werkelijkheid zich als een droom had afgespeeld. Het leek onecht.

Maar het was echt. Alles. De nachtmerries die hij gehad had sinds hij in deze tijd was terecht gekomen. Slechts beelden, flitsen. Herinneringen die slechts voor een seconde naar de oppervlakte waren gekomen waarna ze weer verdwenen waren in de duisternis. Hij vervloekte zichzelf dat hij er niet meer aandacht aan had besteed. Dat hij niet verder had nagedacht.

Hij vond een kleine open plek midden in het bos. Dit leek hem wel voldoende. Hij sloot zijn ogen en zocht zijn energie. In al die weken dat hij in deze tijd was beland, had hij ze niet gebruikt. Hij had niet eens geweten dat ze er waren.

Al gauw voelde hij de vertrouwde gloed over zijn lichaam. De energie stroomde door zijn aderen. Hij vertrok zijn gezicht en dook kreunend in elkaar. Alles voelde stijf en pijnlijk. Het verbaasde hem niet echt. Hij was nog steeds als mens geboren en door verschillende experimenten kon hij de energie gebruiken. Zijn lichaam zou er weer even aan moeten wennen dat de energie door zijn aderen stroomde.

De pijn trok gelukkig stilaan weg. Hij opende zijn ogen en zag de lichtblauwe gloed zijn lichaam bedekken. Het voelde heerlijk, vertrouwd.

Voorzichtig gooide hij een energiegolf voor zich uit. De golf vloog voor hem uit en ging in lucht op vlak voor de bomen. Hij grijnsde zwakjes.

Hij ging door zijn knieën en zette af. Sneller dan menselijk mogelijk schoot hij vooruit tussen de bomen. Het voelde wat stroef merkte hij. De stammen en takken leken ineens moeilijker te ontwijken dan wat hij gewend was.

Hij zou er werk van moeten maken om zijn conditie weer op te bouwen. Hij had al zoveel maanden verspild. Die zou hij niet meer

terugkrijgen, maar hij was vastbesloten om die maanden weer in te halen. Op alle vlakken.

Het was vreemd, zijn krachten kon hij zich helder en duidelijk herinneren. Hoe langer hij ze gebruikte, hoe meer beelden ineens duidelijker leken te worden. Hoewel het hem wel opviel dat de herinneringen waarbij hij zijn gaven had gebruikt veel helderder waren dan de anderen.

Hij herinnerde zich hoe hij samen met Aida en Jenny naar de bergen was gevlogen, hun sneeuwbalgevecht, de trainingen in Jenny's garage. Hoe ze door de bossen gerend hadden. Het werd allemaal glashelder. De storm in zijn hoofd kalmeerde en herinneringen vielen stuk per stuk op hun plaats. Hij glimlachte zwakjes.

Een hartverscheurende schreeuw deed hem plots opschrikken. Het was een kreet die hem tot in het diepst raakte. Hij schrok zich een ongeluk en verloor zijn concentratie. Voor hij het wist sloeg er een tak hard tegen zijn hoofd wat hem achterover wierp. Met een plof landde hij op zijn rug.

Opnieuw hoorde hij iemand schreeuwen, maar dit keer beseftte hij dat het in zijn hoofd was. Een herinnering? De schreeuw weergalmde in zijn hoofd. Steeds opnieuw. En elke keer voelde hij zijn hart breken. Hij drukte zijn handen op zijn oren.

'Stop, stop, stop!' dacht hij. De schreeuw leek gewoon luider te worden alsof het eiste gehoord te worden.

Het was Jenny, beseftte hij ineens. Jenny's schreeuw.

Beelden wrongen zich een weg. Jenny met een Wit Vuur pijl in haar schouder op hun pleintje, hij herinnerde zich haar gitzwarte ogen vol tranen en haar gezicht vertrokken van pijn. Hij beet op zijn lip. De mysterieuze aanval op het pleintje. Toch, de schreeuw die in zijn hoofd bleef weergalmen, was niet van toen.

De volgende reeks beelden was veel erger. Jenny bedekt in wonden, wonden vol Vhalir die haar van binnen verteerden. Haar armen, haar benen, haar zij... Hij voelde alle kleur uit zijn gezicht wegtrekken, zijn lichaam werd gevoelloos. Hij kon zich niet bewegen terwijl de beelden als een film voor zijn ogen voorbij schoten.

Jenny's wonden die ze hadden moeten uitbranden. Hij had zijn ogen gesloten als het had geholpen, maar de beelden bleven een voor een komen. Hoe ze slap in zijn armen had gelegen, elk moment luisterend of haar hart nog wel klopte, hopend dat ze het zou halen. En zijn vader... Zijn vader die het haar had aangedaan.

Hij herinnerde zich het telefoongesprek met Tony. Hoe hij hem had gesmeekt om hulp vlak voordat alles was fout gelopen. Hij viel op handen en knieën en hijgde zwaar toen het besef doordrong.

Het vreemde, knagende gevoel van eerder werd ineens duidelijk. Het wás zijn schuld. Wat ze Jenny hadden aangedaan, hoe ze in deze tijd waren terecht gekomen. Alles. Hij had er een puinhoop van gemaakt.

Hij balde zijn vuisten en sloeg gefrustreerd op de grond wat een kleine put maakte. Alsof dat hem tot rust kon brengen, maar het haalde niets uit. Jenny's schreeuw bleef door zijn hoofd galmen, haar gebroken lichaam flitste genadeloos voor zijn ogen.

“Jenny. Oh mijn god, Jenny. Het spijt me zo.”

3 Oplossing?

Jenny schoot met een kreet overeind. Zweet droop van haar voorhoofd en haar lichaam trilde. Ze staaarde angstig rond. Ze zag al snel de vormen van haar bureau en de klerkast aan de andere kant van kamer. De maan wierp een zacht licht door een van de gordijnen.

Langzaam begon ze te beseffen waar ze was. Ze liet zich weer achterover in de kussens vallen en veegde de tranen van haar wangen. Dezelfde nachtmerrie als elke nacht sinds de Vlucht. Het wetenschapscentrum, de experimenten en vooral de vreselijk pijn.

Elke nacht opnieuw werd ze terug gesleurd en gedwongen om alles te herbeleven. Ze had gehoopt dat als de nachtmerries niet zouden weggaan, ze hen tenminste gewoon zou worden. Maar haar hart bonsde nog steeds als een bezetene, haar lichaam trilde als een veertje en koud angstzweet bedekte haar huid.

Haar hand gleeed langs het litteken op haar zij waar de grootste wond was geweest. Het voelde koud en glad aan. Ze huiverde bij het gevoel. Een van de pijnlijke aandenkens die ze had overgehouden aan die vreselijke dag.

Het spierwitte litteken was met de maanden wel wat minder geworden, maar was nog steeds duidelijk aanwezig. Haar huid leek ook nog steeds gevoeliger op die plaats. Ze kon zich de pijn nog zo goed herinneren...

Ze schudde haar hoofd. Daar moest ze niet aan denken. Ze richtte haar blik naar de gsm naast haar bed. De holografische klok die deze uitstraalde, vertelde haar dat het nog veel te vroeg was om op te staan voor school. Twee uur 's nachts. Zoals gewoonlijk dus.

Ze greep naar de gsm en checkte haar berichtjes. Nog steeds geen antwoord van David. Ze snapte het niet. Hij had gezegd dat ze hem had

moeten sturen en nu niets. Het maakte haar kwaad. Als er iets was wat hij haar verschuldigd was, dan waren het wel antwoorden.

Ze sloeg de dekens van zich af. Slaap zou ze niet meer krijgen vannacht. Ze sloop de kamer uit. Eerst ging ze een paar liter koffie naar binnen werken in de keuken en dan naar de garage.

'Dan maar trainen,' dacht ze.

Veel te vroeg piepte het alarm van haar gsm dat het tijd was voor school. Met een grom liet ze zich naar de grond zakken. De training was vreselijk gegaan. De groene gloed had zich elke keer weer een weg weten te wringen door haar aanvallen en ze was vaker haar concentratie erdoor verloren.

Daarbij had ze helemaal geen zin in school. Het was dat Tony erop stond dat ze naar school ging, als het aan haar had gelegen, dan was ze er al lang mee gestopt. Het voelde gewoon zo zinloos. Er waren zoveel belangrijkere dingen. Na alles wat er gebeurd was, zag ze zichzelf helemaal niet meer als een gewone tiener.

Ze checkte nog snel haar gsm, maar ze had nog steeds geen bericht terug gekregen van David. Ze glipte van de garage de badkamer in voor een snelle douche. Ze wilde Tony ten alle kosten vermijden.

Het was niet dat hij niet mocht weten dat David zijn geheugen terug had. Ze had gewoon geen idee hoe ze het moest uitleggen, zeker na het hele gedoe met Aida. Hoe ze dat zouden moeten oplossen, daar had ze nog geen idee van.

Daarbij was ze vreselijk slecht in geheimen houden voor Tony. Als hij het al niet zelf aan haar gezicht zou zien, zou ze er waarschijnlijk zelf over beginnen zodra ze hem zag.

Maar wie kon het haar ook kwalijk nemen? Tony was alles wat ze had gehad voor zo lang ze zich kon herinneren. En de laatste maanden had ze zelfs David en Aida ook niet meer gehad. En nieuwe vrienden maken, daar zou ze al zeker niet mee beginnen.

Ten eerste wilde ze geen nieuwe vrienden en ten tweede zou ze nog steeds nooit haar hart erbij kunnen luchten. De enige mensen die wisten wie ze werkelijk was en wat ze had meegemaakt, waren Tony, Aida en David. En ze waren er zelfs bij geweest.

Ze haalde haar schooltas uit haar kamer en sprong nog snel de keuken in voor een broodje mee te grissen. Tony zat aan de tafel met een mok koffie voor hem en een tablet in zijn hand waar hij de krant op las.